स्मृत्वा स्पृशन् जपेदार्त्तं पाणिभ्यां रोगशान्तये ।
अपमृत्युविनाशाय सान्दीपनिसुतप्रदं ॥ ५२ ॥
ध्यात्वाऽमृतलताखण्डैः क्षीराक्तैरयुतं हुनेत् ।
मृतपुत्राय विप्राय सार्जनं ददतं सुतान् ॥ ५३ ॥
ध्यात्वा लक्षं जपेदेकं मन्वोः सुतविवृद्धये ।
पुत्रजीवेन्धनचिते जुहुयादनलेऽयुतं ॥ ५४ ॥
तत्फलैर्मधुराक्तैः स्युः पुत्रा दीर्घायुषोऽस्य तु ।
क्षीरिद्रुकाथसंपूर्णमभ्यर्च्य कलसं निशि ॥ ५५ ॥
जप्त्वाऽयुतं प्रगे नारीमभिषिञ्चेद् द्विषड्दिनं ।
सा बन्ध्यापि सुतान् दीर्घजीविनो गदवर्ज्जितान् ॥ ५६ ॥
लभते नात्रसन्देहस्तज्जप्तान्नाशिनी सती ।
प्रातर्व्वाचंयमा नारी रोधिच्छदपुटे जलं ॥ ५७ ॥
अष्टोत्तरशतं जप्तं मासं पुत्रीयती पिबेत् ।
देवकीसुत गोविन्द वासुदेव जगत्पते ॥ ५८ ॥
देहि मे तनयं देव त्वामहं शरणं गतः ।
प्रहितां काशिराजेन कृत्यां जित्वा निजारिणा ॥ ५९ ॥
तत्तेजसा तु नगरीं दहन्तं भावयन् हरिं ।
सुस्निग्धाक्तैर्हुनेद्राचौ सर्षपैः सप्त वासरान् ॥ ६० ॥
कृत्याकर्त्तारमेवासौ कुपिता नाशयेत् ध्रुवं ।
आसीनमाश्रमे दिव्ये बदरीषण्डमण्डिते ॥ ६१ ॥
स्पृशन्तं पाणिपादाभ्यां घण्टाकर्णकलेवरं ।
ध्यात्वाऽच्युतं तिलैर्लक्षं हुनेच्चिर्मधुराप्लुतैः ॥ ६२ ॥